

Fénysugár

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildliget, Pestmegye.

Miből indulsz ki?

A mig az emberek azt gondolták, hogy ez a kis porszem a világ közepe, mindennap végigsétáltatták a napot az égen kelettől nyugatra. Nagyon megszokta az ember, hogy önmagából induljon ki. Ebből származott minden lesiklása. Már az Édenkerti is. Vajjon talált volna-e a bűn talajt az emberi szíven, ha ez a szív azt szokta volna meg: „Bármiről legyen szó, én csak az Úrból indulhatok ki”.

Semmi sem mutatja meg jobban, hogy mi lakozik Benned, mint az, hogy miből indulsz ki. Ott élhatsz az Atyai házban, sok tekintetben szabályos és hiánytalannak látszó életet, mint a tékozló fiú bátyja, — de egyszer jön egy fordulat, mely mindent leleplez. Lelepleztetik az, hogy Te Bibliát forgattál, kegyes dolgokkal foglalkoztál, összejövetelekre jártál, keresztyénséged a legnagyobb komolyság hírében állott, talán még jeleket s csodákat is tettél, de mind ebben magadból indultál ki. Nem tagadható, az Úr kész foglalkozni olyanokkal is, akik még magukból indulnak ki. Azok a vakok, sánták és bélpoklosok, akik Ő hozzá mentek, voltaképp mind ilyenek voltak. Az is bizonyos, hogy az ember megpróbálhatja a maga ügyét az Úr ügyévé tenni s nem nyer mindig visszautasítást. Ezékiás király ki tudta könyörögni, hogy élete 15 évvel meghosszabbíttassék. Neked is sikerült egy állást elnyerned, egy utat kieroszakolnod, harangot öntened, könyvet kiadnod, egyesületet alapítanod, de csak azon az úton, hogy a magad ügyét sikerült az Úr ügyévé minősíttetned. Az Úrban való teljes boldogság, mindennek birtokbavevése, a győzedelmes élet azonban csak akkor következik el, ha a sorrend egyszersmindenkorra megfordíttatik. Nem azon erőlködöm, hogy a magam ügyét tegyem az Úr ügyévé. Arra rendezkedem be, hogy az Úr ügyét tehessem igazán a magam ügyévé. Mássá lesz az imádkozásom, a csendes órám, mássá a testvéri érintkezésem, a szolgálatom. Olyan ez, mint egy újjongásokkal tele felszabadulás! Mindig helyeden léssz, s azok közé tartozol, akik futnak, de nem fáradnak el s szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk. — Mig a sorrend-cserén nem mentél keresztül, addig eltolódások lesznek közted és az Úr közt. Örömd nem lehet egészen egybeillő az Ővével s talán szomorkodsz ott, ahol az Úr valamiben a saját igazát juttatta érvényre. Ha a sorrend-cserén át akarsz esni, akkor törj össze mindenestől. Azzal is, amit legjobbnak tartottál magadnál. Engedj letörölni mindent a tábláról. És úgy indulj!

Cigányok.

A következőket mondta el egy vasárnapi iskolai tanítónő.

Amikor egy vasárnap délután a falunkbeli fiukat tanítottam, nagy zaj hallatszott be az utcáról.

— A cigánypurdék játszanak az ajtó előtt — mondták a fiúk.

— Hívjátok be őket! — mondtam.

— Óh, ezek nagy csirkefogók — jelentették ki a fiúk — azokat nem lehet ide behozni.

— Csak hívjátok be, — mondtam erélyesen — nyissátok ki az ajtót.

Senkisem mozdult. — Hát én nyissam ki? — kérdeztem és behívtam a cigányfiukat.

— Gyertek be fiúk. Egy történetet fogok elmondani. Ti is meghallgathatjátok. — Egy ideig haboztak, azután bejöttek.

Nyolc kis fekete, rongyos, piszkos cigányfiú jött be, bottal a kezükben. Valóságos kis vademberek. Csendesen ültek és tágra nyitott szemmel figyeltek a felolvasásra. Ilyen eset még nem történt velük. Azután elénekeltük, hogy: „Jézus hív nyájasan te elveszett. Jézus hív ma, Jézus hív ma!” Annyiszor elismételtettem ezt, míg a kis cigányfiúk is megtanulták. Azután így szóltam: „Ki szeretne nekem örömet szerezni?” Erre mindnyájan felemelték a kezüket.

— Jól van, gyerekek. Ha hazamentek mondjátok először az apátnak, azután az anyátnak: *Apám, az Ur Jézus szeret téged, — Anyám, az Ur Jézus szeret téged.* — Mindnyájan megigérték és én elváltam tőlük.

A következő vasárnap ott volt mind a cigányfiú. Alig ismertem meg őket, úgy megváltoztak. Tisz-

ták és rendesek voltak. Ezentúl rendszeresen jártak. Három hét múlva egy fiatal munkás jött hozzám, akit olvasni tanítottam. Mielőtt elment így szólt: „Sokat beszélnek a kisasszonyról a cigánysoron. A vajda egészen megváltozott, azóta, amióta a kisasszony izent neki valamit. Azelőtt nagyon iszákos volt, káromkodott, verekedett, most egészen más lett. Mindenkinek elmondja, hogy bánja eddigi bűneit és ezentúl Istennek akar szolgálni. Azt is mondta, hogy szeretne beszélni a kisasszonnyal.”

— Küldje el hozzám vasárnap délután, a gyerekek órája után — feleltem.

Következő vasárnap a vasárnapi iskola után belépett egy idős cigányember. Amikor a kalapját levette, láttam, hogy már őszül a haja. Kiegyenesedett és így szólt: „Isten áldja meg ezt a szobát és azt, aki ezt velem tette.”

Nagyon meg voltam lepetve és kértem különleges vendégemet, hogy adjon bővebb felvilágosítást.

„Ebbe a szobába hívta be a kisasszony a mi fiainkat. Amikor az én Márkus fiam hazajött felmászott a térdemre és azt mondta: Apám, ott voltunk a tanítónéninél az iskolában, énekeltünk és hallottunk egy szép elbeszélést. Azután azt mondta, hogy mondjuk meg a szüleinknek, hogy: „Az Ur Jézus szeret benneteket.” Annyira meg voltam lepetve, hogy a fiamat lelöktem a térdemről, mert gonosz ember voltam és Jézus nevét sokszorátkoztam. De a kicsi újra a térdemre mászott és kezdte énekelni, hogy: „Jézus hív nyájasan te elveszett. Jézus hív ma, Jézus hív ma.”

Annyira megijedtem, hogy el kellett mennem hazulról. Vacsorázní sem mentem haza, hanem járkáltam kint a réteken. Folyton

az én eddigi gonosz életemre gondoltam és arra, hogy milyen rosszra tanítottam a fiaimat és ők mi mindent láttak tőlem. A következő vasárnapon elmentem a templomba és azt reméltem, hogy majd ott hallok valamit, ami megnyugtat. A tisztelendő úr az „élet kenyérééről” beszélt és arról, hogy nekünk mindnyájunknak szükségünk van arra. Ez a szívemhez szólt. Egy pár nappal ezelőtt épen útban voltunk a talyigákkal a város felé. Egyszerre csak úgy éreztem, hogy nem bírok tovább menni, folyton az járt az eszemben, amit a tisztelendő úr mondott, hogy mi mennyit küzdünk a mindennapi kenyérért, pedig amire igazán szükségünk van, az az élet kenyere. Otthagytam az asszonyt, hogy vigyázzon a talyigára, én meg elbújtam egy orgonabokor mögé, letérdeltem és így imádkoztam: „Uram Isten! Nyomorult bűnös vagyok, akinek szükségem van az élet kenyérére, akinek meg kell szabadulni bűneitől. Oh, Uram könyörülj rajtam!” — És Isten meghallgatott. Mialatt imádkoztam, az énekre gondoltam: „Jézus hív nyájasan, te elveszett. Jézus hív ma, Jézus hív ma.” Jézus hív ma. Ő itt van? — kérdeztem magamban. És akkor éreztem, hogy Ő csakugyan ott van. Éreztem, hogy ott van mellettem és azóta mindig érzem. Azután visszamentem a talyigához és egész úton csak Istent dicsőítettem. A feleségem és a rajkók csodálkozva néztek rám. Elmondtam nekik, hogy az Úr Jézus megkönyörült rajtam, hogy megtaláltam azt, amire szükségem volt és ezentúl más életet fogok élni. Tessék elhinni, kisasszony, hogy azóta mindenkinek kell beszélnem az Ur Jézusról, nem bírom máskép.

Gazdag-e szeretetben a mi életünk?

Ha valaki panaszkodik, hogy kevesen szeretik, akkor az legtöbbször nem másokon, hanem ő rajta múlik. Majdnem elképzelhetetlen, hogy valakit, aki igazán szeret, ne szeressenek. Ne várd azt, hogy az illetők előbb szeressenek. Szeress, akkor a te életed is gazdag lesz szeretetben.

Egy balga anya egyszer azt mondta a lányának: „Szegény gyermekem, olyan csúnya vagy, hogy senki nem fog szeretni”. A fiatal leány nagyon elszomorodott. Nagy lelki harcokon ment keresztül, míg végre így szólt magában: „Nem szerethet engem senki sem? Jól van, akkor én fogok szeretni!”

Felkereste a falu legszegényebb és elhagyatottabb gyermekeit és gondoskodó szeretettel vette őket körül. Nem ment el senki mellett sem anélkül, hogy egy szerető jó szót ne szőtt volna hozzá. Mindenki, aki csak a közelébe került, megtapasztalta az ő szeretetét. És erre meg kellett lennie a visszhangnak. Nem kellett félnie, hogy nem fogják szeretni. Valaki azt mondta, hogy azt kellett volna írni a képe alá: „Szép az, akinek az élete szép”.

Hányszor szégyenítenek meg bennünket, keresztyéneket világi emberek. Éppen ezen a ponton is. Ha még nem tudunk igazán szeretni, az annak a jele, hogy az Úr Jézus szeretete még nem világíthatott be igazán a mi életünkbe.

A szeretet odaadás, a szeretet áldozat. A forrása a szeretetnek az Úr ránk árasztott kegyelme.

„Sokakat szeretett!” Bár lehetne ez a bírálat a mi életünkéről.

Királyok két könyve. I-II.

(4)

Mestere egy eddig még teljesítetlen maradt jövődölésének beteljesülését is ősi tettei. Akháb még Illés életében meglakolt, de az ő házanépén s főleg Jézabelen az ítéletnek még ezután kell végrehajtatnia. Egy alkalmas pillanatban királlyá keni Jehút, az Akháb-ház galád tetteinek szemtanúját. A 10. fejezet elmondja, hogy mint hajtja végre Jehú Jézabelen és gyermekein az elmaradhatatlan ítéletet. Jehú fellép az Akháb-féle Baál-kultusz ellen is, azt — inkább politikai okokból — teljesen kiirtja, de egyébként Jahve tisztelete mellett a többi bálványozásra tág teret enged.

Egy idő óta Sziria mindjobban fenyegeti Izráelt. Királya, a Damaszkuszban székelő Hazáel elpusztítja a Jordán keleti részét, jöllehet Jehú Assziria királyának, II. Szalmanaszszárnak, segítségét veszi igénybe. Utódai közül dédunokájának, II. Jeroboámnak sikerül az elveszett részeket visszaszerezni, sőt Sziria nagyobb részét elfoglalni. De lelkileg nincs semmi javulás. Hisz ez az a korszak, melyben Ámos és Hóseás próféták fellépnek s feltárva a veszni induló nép romlottságát, az ítélet küszöbön-létét hirdetik. Pár évvel II. Jeroboám halála után, 742-ben már a belvillongások miatt kell igénybe vennie Menahemnek az assziriainak pénzen megfizetett segítségét, anynyival is inkább, mert különben rátörtek volna ők maguk is a legyöngült országra. (15.) Pekah, az utolsó előtti király, a kissé fellélegző Sziriainakkal szövetkezve Júda ellen indít hadat. Erre Júda királya II. Tiglat Pilézer assziriain királlyal szövetkezik, aki egyelőre csak Sziria országának vet véget 734-ben, míg Izráel a határszéli tartományok lakóinak fogságba vitele, súlyos

adófizetés és Péka fejevétele fejében megszabadul a teljes pusztulástól. Hóseás, az utolsó király alatt 10 évig még létezik valahogy az ország. De mikor Tiglat Pilézer meghal, az összes leigázott palesztinai államocskák fellázadnak s velük a tíz törzs országa is. Hóseás Egyiptomban keres szövetségest, de mikor IV. Szalmanaszszár, az új asszír király, nagy hadsereggel betör az országba, szövetségese cserben hagyja s ő maga még az ország elfoglalása előtt az ellenség kezére kerül. Samária, a főváros 3 éven keresztül még kétségbeesett ellenállást fejt ki, de végül is Szargon, IV. Szalmanaszszár utóda, beveszi, feldúlja s a népet magával viszi a fogságba: 722-ben. 12 évre az első fogságba vivés után. A 17. fejezet, mint határfejezet, hosszan elmélkedik ezek után a bukás okairól, kimutatva újból s összegezve azokat. Az igaz próféták szava igazoltatott. Bár az ár rettenetes, az Úr büntető szentsége, az a tény, hogy az Úr nem csúfoltatik meg, hogy valóban „Az Úr az Isten!” — rendkívüli mértékben lesz nyilvánvalóvá. Az ország elveszett, de megmentve a hit az ótestamentumi kijelentések s azok folytatása számára.

Isten szeme.

Egy férfi mondta, aki sokáig volt fogságban, hogy a legnehezebb az volt, hogy állandóan figyelték. A cellája ajtaján volt egy lyuk és ezen keresztül nézték őt mindig. A fogházór folyton benézett rajta és újra és újra találkozott tekintete a ráirányított szemmel. Képtelen volt elbújni, minden sarokban látta a szem. Semmit sem tudott csinálni anélkül, hogy meg ne figyelték volna.

Isten szeme állandóan rád van szegezve. Érzed azt?

Álom.

Egy németországi lelkész mondta el a következő történetet: Egy ismerősöm adott száz márkát a napokban a szegények részére. Gondolkoztam, hogy kinek adjam, de nem jutottam eredményre. Esti imámban megköszöntem Istennek a száz márkát, áldást kértem az adományozóra és kértem Istent, hogy vezessen majd kegyelmesen a pénz elhelyezésében.

Azon az éjszakán azután azt álmodtam, hogy belépett a szobámba A., akinek jól jövedelmező üzlete volt. Sápadt volt és reszkett. Közvetlen utána lépett be a szobába a száz márká adója. Leszámolt a kezembe hetvenhét márká ötven fillért és a kereskedőre mutatott. Az arckifejezése ezt mondta: „Add neki!”

Másnap reggel elmondtam a feleségemnek a különös álmot. Mindketten úgy tudtuk, hogy A. jó anyagi körülmények között van, mégis úgy gondoltuk, hogy az álmot, ami imameghallgattatás is lehet, nem szabad figyelmen kívül hagynunk. Felöltöztem és A.-hoz mentem.

A.-t nem találtam otthon, csak az anyját és a feleségét. Körülbelül egy félóra hosszat beszélgettem velük, de egyáltalán nem tettek rám olyan benyomást, mintha szükségét szenvednének. Végre így szóltam: „Bocsássanak meg, de szeretnék valamit kérdezni: „Már régen jó barátok vagyunk és bizalommal viseltetünk egymás iránt. Nincsenek most különösen nagy üzleti gondjaik?”

Észrevettem, hogy a két asszony arca megváltozott. Először egymásra néztek, azután hallgattak. Végre megszólalt A.-né:

„Tisztelendő úrnak megmondhatjuk. A férjemnek holnap ki kell

egy nyolcszáz márkás számlát fizetnie és csak hétszázhusz márkája van. Erősen meg van hülve és köhög, de most azért járja be a várost, hogy valahonnét szerezzen kölcsön nyolcvan márkát”.

Erre elmondtam az asszonyoknak az álmomat. Csak azon csudálkoztunk, hogy az összeg álmomban valamivel kevesebb volt.

Nem sokkal ezután hazajött A. Hiába járt, nem tudott nyolcvan márkát szerezni. Végül szükségében felnyitotta a gyermekeinek a perselyét, de nagyon csalódott, mert abban is csak két márká ötven fillért talált.

Annál nagyobb volt azután a hálája Isten iránt, amikor meghalotta az álmomat.

Igy azután az összeg pontosan egyezett: hetvenhét márká ötven fillér.

A koldus és a kincse.

Egy öreg ember huszonegy éven át koldult. Arra vágyott, hogy gazdag legyen és mégis szegényen halt meg. Halála után felfedezték, hogy az alatt a hely alatt, ahol ő huszonegy éven át ült és koldult, nagy kincs volt elásva, ami valamikor a királyé volt. A koldusnak sejtelve sem volt arról a mérhetetlen kincsről, ami felett huszonegy éven át ült.

Ugyanígy van sok ember, sőt még keresztyén is, akik járnak az élet útain anélkül, hogy tudnának arról a békességről, ami az övék az Ur Jézus vére által.

Az önmagad szeretete és emelése érzéseitől nem tudod magad megőrizni, míg az alacsonyásban és árnyékban jól és otthonosan nem érzed magad, míg nem engedted magadat alaposan megaláztatni és összetöretetni.

KÜLMISSZIÓ

A becsület és lelkiismeret.

Egy kínai keresztyén saját hibáján kívül nagy pénzhányba jutott. Nem tudott mit csinálni és arra gondolt, hogy a zálogházban szerez magának pénzt. Azonban olyan szegény volt, hogy nem tudott semmit sem zálogba tenni. Zálog nélkül nem adott pénzt a zálogháztulajdonos. Ekkor elővett a kínai egy darab papírost és ráírta: „A lelkiismeretem“. És erre a szóra megkapta a pénzt.

Egy idő múlva vissza akarta fizetni a pénzt és valaki megkérdezte, hogy miért adja vissza. „Csak nem tartom meg, hiszen szükségem van a lelkiismeretemre. Anélkül nem tudok élni“.

„Amit nem látok, azt nem hiszem“.

Még mindig vannak egyesek, akik Istenben nem hisznek, „mert még nem látták“. Egy ilyen kételkedőn nagyon találó módon segítelt egy bölcs dervis. Ibrahim ben Siras egy datolyafa alatt ült körülvéve tanítványaitól és taníttatta őket. Ekkor néhány előkelő semmivéő állt oda és gúnyos megjegyzéseivel igyekezett őt megzavarni. Amikor Ibrahim nem hagyta magát megzavartatni, így szólt Hassan Kurey, a gúnyolódók vezetője: „Ide figyelj, Ibrahim! Ha három kérdésre megfelelsz, akkor én is a tanítványod leszek. Először is bizonyítsd be nekem, hogy van Isten. Te nem láttad Istent, én sem és más sem. És én amit nem láttam, azt nem hiszem. — Másodszor: Miért panaszkodik Isten az emberek gonosz cselekedetei miatt?

Nem kell mindenkinek úgy tenni, ahogy Isten akarja és olyannak lenni, amilyennek Isten teremtette? Akkor hát miért panaszkodik? — Harmadszor: Az ördögnek tűzből van a teste. Miért kínlódik akkor a pokolban? Árthat a tűz a tűznek?

Ibrahim nem felelt semmit sem a csúfolódónak, úgy hogy az gúnyosan nevetve ismételte a kérdéseit.

Végre csendesen lehajolt Ibrahim, felemelt egy agyaggöröngyöt és úgy vágta oda Hassan fejéhez, hogy lerepült a turbán a fejről és fájdalmában felordított.

Bosszútól lihegve sietett a kádihoz és bepanaszolta Ibrahimot.

A kádi elhívta a dervist, hogy igazolja a tettét.

„Oh, kádi“ — felelte a bölcs, szelid mosollyal, — „semmi sem állt tőlem távolabb, minthogy megsértsem ezt az előkelő ifjút. Sőt ellenkezőleg. Ő sürgős választ kért a kérdésére és én feleltem“.

„Hogy?“ — kérdezte a meglepett kádi.

„Gondolj az ő első kérdésére kádi és kérdezd meg tőle, hogy hogy fájhat a feje? Látsz te valamit abból? Én sem látok. És amit nem látok, azt nem hiszem.“

Másodszor: Hogy panaszkodhatik ő és hogy feddhet? Nem mindenki úgy cselekszik, ahogy Isten teremtette?

Harmadszor: Allah, — tisztelet az Ő nevének, nem földből formált minket? És ha én földet dobtam Hassanra, hogy árthat föld a földnek?“

Hassan nagyon különös arcot vágott, de a kádi elégedetten felelt: „Szabad vagy, bölcs Ibrahim. Felelj csak a gúnyolódóknak mindig a maguk módja szerint, úgy ahogy ennek is megfeleltél és ahogy megérdemelte“.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Nov. 16. Ján. 19: 15. Péld. 15: 1—12. „Imhol az ember!” mondja Pilátus közönyösen, semmi mélyebb értelmet nem tulajdonítva ezeknek a szavaknak. Pedig mélységes értelmük van. Igen, imhol az ember, az igazi, a tökéletes, az Isten gondolatai szerint való, az egyetlen, aki megérdemli ezt a nevet, melyhez Isten olyan felséges tervet készített, de amelyet az ember a bűnbeeséssel elrontott. S a másik szó: „Imhol a ti királyotok!” milyen gúnyosan hangzik el Pilátus ajkán, pedig itt is egy nagy igazságot mond ki, tudtán és akaratán kívül. Igen, Jézus király! Elismered-e te Őt királyodnak?

Nov. 17. Ján. 19: 16—30. Péld. 15: 13—33. János hármát jegyzett fel a Megváltó híres hét szavából, melyeket a keresztfán hangoztatott. Egyik a gondoskodó szeretet szava, amellyel ebben a nehéz órában azokra gondol, akik különösen közel állnak a szívéhez. A másik a testi szenvedések egyik legnagyobbikának, az epesztő, gyötrő szomjúságnak a szava, az egyetlen szó, mellyel Jézus a testi kínoknak kifejezést ad. A harmadik a nagy diadalkiáltás: „Elvégeztetett!” Igen, elvégeztetett minden, a mi javunkért, a mi lelki üdvösségünkért!

Nov. 18. Ján. 19: 31—37. Péld. 16: 1—17. Milyen sok ember van, aki csak az újtestamentumot tartja tiszteletben, az őszövétségről pedig hallani sem akar. Pedig maga az újszövetség bizonyítja, hogy az őszövétségen épült föl, s attól elválaszthatatlan. Az újszövetségi történetek legnagyobb eseménye, Jézus Krisztus halála, minden egyes részletével együtt az őtestamentomi próféciák beteljesülése. S ami még eddig be nem teljesült, az ezután fog beteljesedni. Az eljövendő Jézus Krisztust, a dicsőséges Urat és Királyt meg fogják látni a maga teljes hatalmában és fenségében azok is, akik Őt általszegezték. (Jel. 1: 7.) De azoknak számára a haragnak napja lesz ez, amelyen nem állhatnak meg az Ő szent színe előtt. (Jel. 6: 17.)

Nov. 19. Ján. 19: 38—42. Zsolt. 85: 9—14. Jézus váltságahalálának ereje már itt is mutatkozik arimathiai József és Nikodémus életében. Míg Jézus élt, addig csak titokban voltak tanítványai. Nikodémus csak az éjszaka sötétjében merte fölkeresni Jézust, hogy vele fontos lelki dolgokról beszélgessen. (Ján. 3.) Arimathiai Józsefről pedig egyáltalán mitsem tudnak mindaddig az evangéliumi írók. De most, hogy Jézus a keresztfán odaadta életét az emberiség-

ért, előlép mind a kettő. József el meri kérni Pilátustól a Jézus holttestét, s eltemeti szeretettel és tiszteletadással. S Nikodémus is résztvesz a temetési szertartásban. Jelét merik adni annak, hogy ők Jézust szeretik és hozzá tartoznak. Akinek szívében félelem van amiatt, hogy az emberek gúnyolni fogják hitéért, az nézzen a keresztfén vörző Megváltóra, így erőt meríthet a bizonyágtételre.

Nov. 20. Máté 22: 15—22. Fil. 3: 17—21. Máté 10: 24—33. I. Tim. 4: 4—11. Milyen sok ember rabja a testnek. Testét ápolja, szolgálja, isteníti, a lelkével pedig semmit sem törődik. S mi ennek a vége? Az, hogy nemcsak a halandó test múlik el és lesz porrá, hanem a halhatatlan lélek is elvész a kárhozat tűzében. De aki a lelkekkel törődik, annak nemcsak a lelke tartatik meg az örök üdvösségre, hanem a lélek új testet is ölt, dicsőséges, az Urához hasonló testet. Melyik sorsot választod a kettő közül?

Nov. 21. Zsolt. 65. Péld. 16: 18—33. Mily jó volna, ha mindenki úgy meg tudná látni és érteni mindenben Istennek a nagyjóságát és szeretetét, mint a zoltáíró! Hálás a bűnbocsánatért, az istenfűszágerért, a templom szentségeért és hálás Istennek a természetben is megnyilatkozó nagyszeretetéért, a kenyeret adó gabonáért, a vizet szolgáltató folyóért, a nyájakat joltórtó legelőért, egyszóval minden lelki és testi jóért, mit az Úr olyan nagy kegyelemmel készített el az ember számára. Hálás vagy-e te is mindezért, s kimutatod-e háládat az Úr iránt hited, szereteted és engedelmisséged által?

Nov. 22. Ján. 20: 1—10. Péld. 17: 1—15. Péter és János hisznek, mert látnak. A Szent-Lélek még nem töltötte ki rájuk a maga teljességében, s nem dicsőíthette meg előttük úgy az Úr Jézust, hogy látás nélkül is hittek volna. A feltámadás még elrejtett titok előttük, melyet ezután kell fölfednie Isten Szent-Lelkének. De szívökben ott van azért a szeretet drága Mesterök iránt, s aki szereti Jézust, ha nem tudja is még egészen jól megérteni, annak már olyan kincse van, amelyhez több is adatik. Péter és János is többet fognak még kapni.

Nov. 23. Ján. 20: 11—18. Péld. 17: 16—28. Magdolna hité is gyenge, fejletlen még. Ő is csak azt látja, hogy szeretett Úra és Mestere meghalt, sőt még holttestét is elvitték, s ő még annak sem adhatja meg azt a tisztességet, amely megilleti. Szi-

vének keserősége úgy elfoglalja, hogy meg sem ismeri az előtte megjelenő, feltámadt Megváltót. Csak mikor nevét hallja az Úr ajkáról, akkor ismer rá, s felel szíve teljességéből az Úrnak. Meghallottad-e már te is, hogy Jézus néven szólít, hogy veled is meg akarja ismertetni magát, mint feltámadott, élő Urat és Királyt? S ha meghallottad, feleltél-e neki?

Nov. 24. Ján. 20: 19—31. Péld. 18: 1—12. Tamás sokkal messzebb megy a kétkedésben, mint Péter és János vagy Mária Magdolna, mert ő még azoknak a bizonygatóira sem hisz, akik már szemekkel látták a Feltámadottat. De az Úr, aki a szíveket vizsgálja, tudja, hogy Tamás nem konok hitetlenség, amely nem akar hinni, hanem inkább egy tépelődő lélek önmargangolása. Ennek a természetnek Tamás már mások is jelét adta. (Ján. 11: 16.) Épen azért könyörülök szeretettel hajol le hozzá, s megmutatja neki sebeit, s Tamásnak megszégyenülve kell leomlania Megváltója, Ura és Istene lábaihoz. S Tamás története mily hangosan hirdeti mindenkinek: Boldogok, akik nem látnak és hisznek.

Nov. 25. Ján. 21: 1—14. Péld. 18: 13—24. Az Úr Jézus már szerzett egyszer ilyen gazdag halászatot a tanítványoknak, mindjárt messiási pályájának kezdetén, s most, utolsó földi találkozásuk alkalmával megismétli ezt a csodát. De mig akkor azt olvassuk, hogy a nagy teher alatt szakadozott a hálójuk (Luk. 5: 6), addig itt az van följegyezve, hogy „nem szakadozik vala a háló”. Mintha az Úr azt akarná megmutatni a tanítványoknak, hogy az elvégzett váltságmunka után Ő, a Feltámadott, olyan erőket közölhet tanítványaival, amelyek az Ő Lelke által végzett munkáit minden tekintetben teljes eredményre tudják juttatni. Bár vennének a tanítványok minél többet ezekből az erőkből?

Nov. 26. Ján. 21: 15—25. Jer. 31: 31—34. Péternek nem volt szabad olyan könnyen elfelejtenie súlyos bűnét, hogy az Urat háromszor megtagadta. Bűnbánata következtében az Úr megbocsátott néki, de hogy Péter lelkének ez a sebe igazán teljes gyógyulásra jusson, az Úr még háromszor reáteszi a kezét, szeretetteljes figyelmeztetéssel, mikor háromszor egymás után megkérdezi tőle: „Szeretsz-e engemet?” S Péter megérti a figyelmeztetést. Nem hivatkozik most már a maga hűségére, a maga állhatosságára, hanem az Úrra bízva a bírálókat: „Uram, Te tudod!” S az Úr tudja. S épen azért reá meri bízni Péterre legdrágább kincseit, juhait és bárányait.

Nov. 27. Máté 21: 1—9, Róm. 13: 11—14. Luk. 2: 68—79, Zsid. 10: 19—25. Men-

nél előbbre haladunk a keresztyén életben, annál közelebb van hozzánk az idvesség, vagyis a teljes átvétele annak a gazdag örökségnek, amelyet az Úr Jézus szerzett meg számunkra, s amely el van számunkra téve a mennyekben. De csorbitatlanul csak úgy vehetjük át ezt az örökséget, a koronát csak úgy nyerhetjük meg, ha már itt a földi életben hűségesen sáfárokunk avval az előleggel, amelyet már itt megkaptunk belőle, mikor hívökké lettünk, ha nem alszunk, hanem éberek vagyunk, ha semmi közösséget nem vállalunk a sötétség cselekedeteivel, hanem a világosságban járunk, ha levetkezzük a bűnök ruháját s felöltözzük az Úr Jézust, s tiszta, ünneplő lelki ruhában járunk, kelünk az emberek közt, mint hű bizonysgtevők.

Nov. 28. Zsolt. 66. Péld. 19: 1—17. Az Úrtól kegyelem az, hogy megpróbál bennünket és megtisztít, mint az ezüstöt. Mint ahogy az olvasztó kemencében levő ezüstöt akkor itéli egészen tisztának az ezüstműves, mikor meglátja benne a maga képét, úgy az Úr is addig tisztít bennünket, míg a saját képét nem látja visszatükröződni bennünk. S ez a tisztítás szenvedés útján megy végbe. De amely szenvedést az Úr mér reánk, megtisztíttatásunk céljából, abból ki is szabadít bennünket, ha a próbát kiállottuk. Ne botránkozzunk hát meg a próbák alatt!

Nov. 29. Jónás 1. Péld. 19: 18—29. Jónás futni akar az Úr parancsszava elől, s a maga útjain akar járni. De az Úr ezt nem engedi, nemcsak a ninivebeliekért, akikhez küldeni akarja, hanem magáért, Jónásért sem, aki nemcsak a reá bízott feladat elől, hanem maga az Úr elől akar na így elfutni, a saját lelke veszedelmére. Sőt az Úr kegyelmi tanácsába még azok a hajósok is bele vannak foglalva, akik éppen a Jónás esetéből ismerik meg a „hébernek” Istenének, tehát az általuk eddig nem ismert igaz Istennek nagy hatalmát, igazságát és szentségét. „Óh, Isten gazdagságának, bölcseségének és tudományának mélysége! Mely igen kikutathatatlank az ő ítéletei és kinyomozhatatlank az ő útai!” kiálthatjuk mi is Pál apostollal. (Róm. 11: 33.)

Nov. 30. Jónás 2. Péld. 20: 1—15. Mily jól ismeri az Úr az emberi szívet! Mennyire tudja, hogy mi vezetheti bűnbánatra és töredelemre! S mivel ezt tudja, nem is kiméli meg a dorgálástól és fenytéktől engedetlen gyermekeit. (Zsid. 12: 5, 7.) S a bűnbánó szívből fakadó kiáltást meghallgatja, visszavonja sújtó kezét, s megsegítő, megáldó kézzel lép közbe. Ne vesd meg az Úr fenytését, hanem vizsgálj meg, miért van reá szükséged és alázd meg magadat.

Vargha Gyuláné.